

Мария Илиева

Роса

Ще погаля
с момина сълза
лицето ти...
По тялото
ще спусна ръка,
като мъгла във утро.
Бели самодиви,
събират капки от роса,
за да те измия с тях.
Ще целувам пръстите ти,
с поглед ще те милвам...
Ще събирам тази разпиляна
нежност,
през годините прошарила
брадата ти...
И пак, пред теб ще коленича
днес,
заслушана в гласа ти.
Как тихо,
кротко ми говориш
и галиш ме със топли длани.

Роса,
с толкова обич сбрана

21.11.2006 г.

КРАЙ

© 2006 Мария Илиева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10099>]